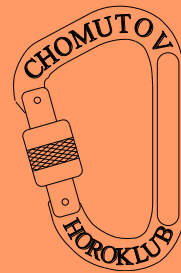

MANTANA

7

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 7

červenec 2010

ÚVODNÍK

A je to tady zase! Od poslední horoklubácké výstavy uplynulo nemnoho lezeckých sezón, a my jsme nasbírali kromě spousty zážitků i nespočet fotek v bláhovém domnění, že se nám podaří alespoň některé z těch nejhezčích okamžiků uchovat navždy. Jedno horolezecké úsloví praví, že všechno je o pocitech. A právě pocity, jsou ryze subjektivní záležitostí. Zatímco někdo potřebuje k vyplavení endorfinů velehorské výšiny s mrazivým dechem ledovců a burácením lavin, jiný zase dává přednost prosluněným pískovcovým skalám naší domoviny, a někomu stačí ke štěstí pár kamenů v lese. Krása existuje pouze v oku toho, kdo ji vidí! A právě to je ten společný jmenovatel všech zúčastněných vystavovatelů, byť každý ji vnímá po svém. Přijměte tedy pozvánku na koktejl fotografií z našich horolezeckých výprav.

LdS

Na otočku do Alp

Sem tam čtu, jak někdo zdolal nějaký vrchol nad 5000m.n.m. a říkám si, že je opravdu kádr!!! A smekám. A to zdaleka netuším, co to obnáší, není to jen chůze do kopce, je to také nesení těžkého báglu, řídký vzduch, spousta soustředění, znalost a odhad počasí, lezecké zkušenosti, boj se zimou, znalost terénu a případně záchrana svého partnera a mnohé jiné, ale nejvíce je zapotřebí vůle, odhodlání a odvahy.

Jak říkám, klobouk dolů, neb my (Tomáš Bubeník, Honza Uner, Tomáš Ferenc z Ostrova, stejně jako Honza Krupička a já) vyrazili kolem osmé ráno v pátek 11.6. z údolí nad Pragräthen am Grossvennediger, tedy z jihu na třetí nejvyšší horu Rakouska Grossvennediger 3666m.n.m. a ještě toho dne překonali cca 1500 výškových metrů s krátkou přestávkou u chaty Johannishütte ve výšce 2121m.n.m., kde jsem si myslela, že už výšlap nebude tak zlý, ale opak byl pravdou. Sluníčko nás provázelo vytrvale po celý den, tedy se nám škvařila kůže a v úsecích

Středisko knihovnických a kulturních služeb
Chomutov

Vás srdečně zve
na výstavu fotografií

„Kolik ozvěň se v dolinách ztratí“

Horoklub
Chomutov

výstavní síň knihovny
vernisaž 3.8. v 16:00 hod.
výstava potrvá do 28.8. 2010

se sněhovými poli jsme zapadávali ve sněhu po kolena a někdy i hlouběji, ale nakonec jsme po šesti hodinách chůze s občasnými přestávkami (jedení, pití, krémování, navlékání návleků, sledování svištů) dorazili na místo přenocování – chatu Defreggerhaus 2962 m.n.m, kde už byla skupinka čtyř českých kluků a chvíli po nás dorazila ještě tříčlenná parta z Brna- jeden kluk a dvě holky (což bylo záviděníhodné u některých z pánů).

Tedy nás bylo 12 Čechů a nikdo další, tedy nebyl problém se spřátelit, užít si spolu závěr dne nad úžasným výhledem do doliny a vrcholky nad námi. Na druhý den nám zbývalo pro dosažení vrcholu 700 výškových metrů, tudíž jsme se domluvili na budíček o třetí a odchod ve čtyři, kdy bude sníh ještě zmrzlý a případné trhliny pevné.

Ostatním Čecháčkům se příliš nezamlouvalo, že bychom je tak brzy budili, ale po tom co se Honza Unger ujal opakování v případě pádu do trhliny, nejen že měl přihlížející, ale dokonce si postup záchrany pomocí kladky chtěli téměř všichni vyzkoušet a nakonec je Honza svou důvěryhodností zkušeného vůdce přesvědčil, že ve tři budou vstávat všichni a po osmé se ulehlo. Chvíli se povídalo, ale brzy si nás na chvíli vzal svět snů.

Noc byla krátká, ale nedočkavost a touha po dobrodružství by nás stejně nenechala spát o mnoho déle, a tak jsem postupně vylézali ze spacích pytlů, snídali a překontrolovali věci potřebné ke zdárnému zdolání vrcholu. Kolem čtvrt na pět bylo pár prvních lidí v kopci nad chatou a ostatní na sebe nenechali dlouho čekat a za chvíli jsme se před vstupem na ledovec navázali, nasadili mačky a opatrným těžkým krokem vyrazili směr vrchol. Který byl na dohled

a přitom tak daleko a nechutně do kopce. Navíc začalo zle foukat a nás hnala předpověď špatného počasí na dnešní odpoledne.

Jak popsat pocit stání na vrcholu pod křížem? Nevím- snad báječný pocit z nevšedně strávených dnů, zasloužená odměna za hromadu dřiny, radost ze společné práce a pak ten rozhled, kdy má člověk další spousty vrcholků jako na dlani.

Jenže všechno jednou končí, tedy i skvělé pocity kolem sedmé ráno na vrcholu Grossvenedigeru 3666m.n.m. Tedy ještě společné foto a mažeme úprkem dolu. Najednou se nám vrátila téměř zapomenutá lehkost do nohou a ještě toho dne jsme se střídavě potkávali na sestupu se skupinkou čtyř českých kluků či Brňáků (i proto, že každý volil trochu jinou pěšinku). Jako bychom se znali již dávno a to k tomu pocitu stačilo jedno odpoledne a společné putování na vrchol a zpět.

K autu jsme došli téměř z posledních sil s bolavýma nohama, kolem třetí, kdy jsme stihli shodit batohy, sundat boty, kluci se byli schladit v divoké ledovcové řece, což já už nestihla, neb jen co jsme naložili batohy – zahřmělo a z nebe se spustila dešťová pohroma. Naskákali jsme do auta a kolem projeli a mávli na rozloučenou nejprve chlapecká parta a pak i Brňáci a stejně jako my jsme si řekli: jo, bylo fajn si ráno přivstat.

Ranní ptáče dál doskáče!!! Tak si to pamatujte a užijte si léto.

Deivi (Šiška)

Návrat po letech aneb Český ráj

3.—6.7. 2010

Jiří Chosé Šťastný

Každý asi zná oblíbenou horolezeckou písničku, v níž se zpívá, že „Do Českého ráje cesta příjemná je“. Jelikož už jsem tam asi pět let nebyl, nechávám se zlákat nabídkou od Bandasek a přidáváme se k jejich skupině, která na červenový prodloužený víkend míří právě do této oblasti. Do kempu v Sedmihorkách přijíždíme jako první, ačkoliv jsme museli udělat několik zastávek, protože Filípkovi se cestování v horku v neklimatizovaném autě příliš nelíbilo. Vybíráme vhodné místo, stavíme stany a jdeme se zchladit do rybníku. Mezitím přijíždí Bandasky, potom Atomovci a ráno doráží i Blahouš s rodinou.

Je krásně, ale dost horko. Po ranní koupeli se balíme a vyrážíme do Skaláku lézt. V údolí u Kapelníka rozbíjíme základní tábor, dětem rozdáváme kyblíky a lopatičky (písku je všude dost) a jdeme lézt. Postupně zdoláváme okolní vrcholy - Taktovku a Podmokelskou. Škoda, že se nemůže na Kapelníka, kvůli hnízdění ptáků se sem budeme muset ještě někdy vrátit. Doporučuji tedy Martinovi Cermanovu cestu VIIb na Panny. Kdysi jsem jí lezl a moc se mi líbila. Dnes už je v průvodci uvedena jako Severní hrana za VIIc, ale vypadá pořád stejně krásně. Nástup převislou stěnou, traverz na hranu, podél spár okolo kruhu na polici a rajbákem na vrchol. Od všeho kousek. Martin sice trochu funí, je to docela do kopce, ale dává jí na OS. Když dolezám na vrchol za ním, otvírám vrcholovou knihu a jsem mile překvapen. Je z roku 1984, to bych mohl najít zápis z mé minulé návštěvy. A opravdu, byl jsem tady 17.7.1990, to znamená, že za 14 dní to bude přesně **dvacet let**. To by jeden neřekl, jak ten čas letí. Dobíráme ještě Toma a společně si užíváme nádherné počasí a výhledy na údolku Kapelníka. Pak už za mohutného obdivu turistů z nedaleké vyhlídky slaňujeme, balíme věci a vracíme se do kempu. Hned míříme k vodě, kde je v tomto horku nejlépe. Večer doplňujeme tekutiny z nedalekého stánku a probíráme všechno možné.

V neděli po snídani balíme auto a přejíždíme do Příhráz, protože na dnešní den je v plánu výstup na Kobylu. Ostatní zůstávají a jdou lézt na Dračí věž a Zub. Je neskutečné horko. Martin s Tomem nalézají do Německé cesty, v České cestě už je jiná dvojice. Po dobrání u druhého kruhu dolézá Martin na vrchol, kde si ze samé radosti svléká tričko a zůstává do půl těla. Při dobírání Toma, Blahoše a mě se stíhá docela slušně připálit. Ale další vrchol z kolekce „The Best Summit“ byl zdolán a to je momentálně

nejdůležitější. Vracíme se zpět do kempu a hned míříme k rybníku. Jelikož máme pocit, že jedna cesta na den je málo, vyrážíme v podvečer ještě jednou do skal. Chci Martinovi ukázat Smítkovu cestu na Dominstein (Smítkovu věž), kterou tak poutavě popisuje Radan Kuchař ve své knize Deset velkých stěn. Bohužel i zde hnízdí ptáci a tak nám Blahoš vybírá cestu náhradní - Svatošovu VIIb. Ještě jsem jí nešel, tak jí raději vyvádím já, aby si Martin do něčeho naběhl. Ukazuje se, že hvězdička v průvodci je oprávněná, je to moc hezké lezení. Shazují lano a Martin si ji dává také na prvním. Myslím, že výlez sokolíkem si bude dlouho pamatovat.

V pondělí ráno je zataženo a počasí vypadá všelijak. Měl jsem v plánu přejet do Prachova, ale nakonec zůstáváme a jdeme lézt s ostatními na Dračí věž a Zub. Postupně přelézáme skoro všechny místní klasiky (Rudou hranu, Dračí stěnu, Kauschkovu hranu) a nakonec přidáváme ještě Střední pilíř VIIb. Ještě jsme měli v plánu Českou hranu, ale už je hodně hodin, tak si jí necháváme na příště. Voda v rybníku je opět skvělá a pivo jakbysmet.

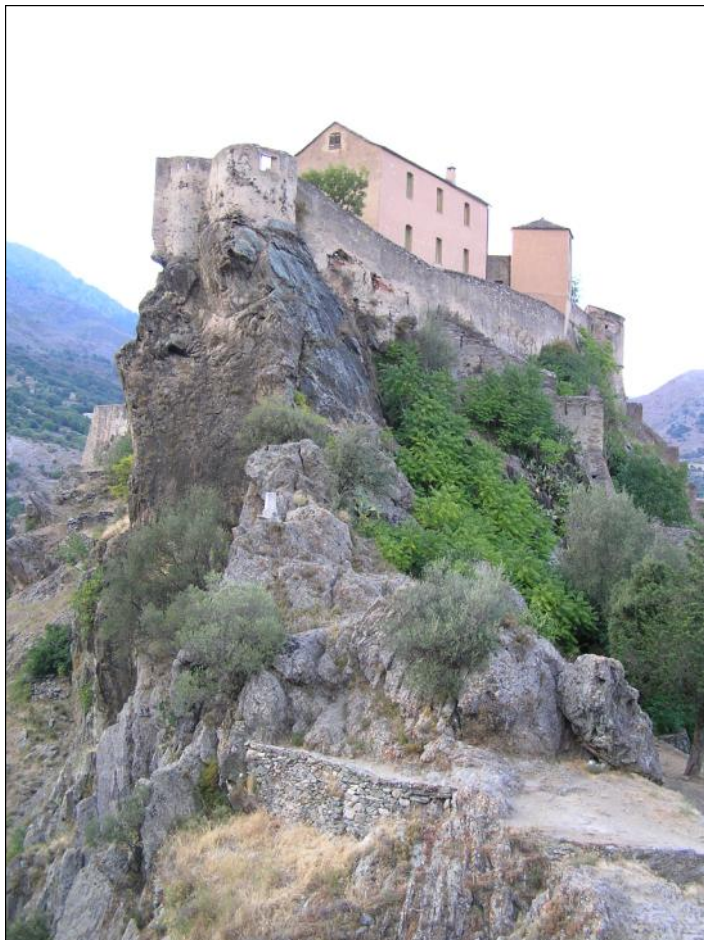
V noci přichází fronta, prší, takže s lezením je konec. Ráno sušíme a balíme stany a odjíždíme k domovu. Někteří přes zámek Sychrov, mi přes Staré Hrady a Dětenice. Myslím, že na tuto akci se bude dlouho vzpomínat, protože v takto početné skupině jsme se ve skalách už dlouho nesešli. Akce se zúčastnili: Jiří, Maruška a Filip Šťastný, Martin Jech, Tom Hyksa, Broněk, Broník a Šiška (Bandasky), Honza Unger, Zuzka Konrádová, Atom, Dáda a Zuzanka Stránských, Blahouš, Evka a Anna Kluc a na chvíli za námi přijely i „bábovky“ z Prahy.

Jiří

KORZIKA

Blagodan Pytlič Odzeměneodlepič Způlkyseskočič atd.

S hřejivým pocitem v srdci vzpomínám na těch 12 dní, které jsem strávil na Korsice v létě roku 2005. I po tak dlouhé době jsou vzpomínky živé, což svědčí o vyjimečnosti tohoto krásného ostrova s pohnutou historií, kde lidé používají francouzštinu, korsičtinu a nezdědka italštinu. Lidé jsou zde příjemní, ale hrdí. Země, kde slovo vendeta (korsický vindetta) není cizí výraz a lidé se záľudnými vraždami rodiny proti rodině přestali až v roce 1950. Nicméně domorodci si už zvykli na turisty a kvalitu zajištění pro návštěvníky ostrova bych přirovnal ke kvalitám ve Francii. Vzhledem k časovému odstupu nebudu uvádět výši poplatků za jednotlivé služby, nicméně Korsičané mají rádi šustot eura jako všude.

1. den

Je ráno a na Ruzyni mě vyzouvají i z mých pohorek a odebírají mi narozeninový otevírák. Jsem poprvé v letadle, tak si to užívám. Za hodku a něco stojíme před letištěm v Římě. Okamžitě mě do nosu praští horko. A chaos začíná. Teď se jen vlakem, který jezdí po Římě místo metra, vymotat. Jsem vděčen mé skromné angličtině, kterou v podstatě nevypnu celý můj pobyt. Chce to se jen nestydět, lidem stačí, že se člověk snaží. Daří se najít správný východ i vlak a jedeme asi 300km do Livorna, kde by na nás měl čekat trajekt. Vlakové nádraží a přístav od sebe dělí několik kilometrů po hlavní silnici, kdy je evidentní, že Italové mají trochu jinou představu o bezpečnosti v silničním provozu. K večeru doběhneme do přístavu, najdeme správnou kancelář a prodavačka nám sděluje, že poslední trajekt nečekal a odjel bez nás. Umístujeme se na dohled přístavu a uleháme na lavičky. Trochu máme strach o batohy, ale i tak neodoláme spánku.

2. den

Počasí nám přeje. Využíváme služeb společnosti Corsica Ferries a plujeme asi 4 hodiny do přístavního města Bastia, které se svými 38.000 obyvatel bylo do roku 1811 hlavním městem ostrova. Nemeškáme a hned se přesouváme na nedaleké vlakové nádraží. Odtud cestujeme do srdce ostrova Corte, kde se nachází i univerzita. Město je složené z Horní a Dolní části a nad městem vévodí městská pevnost, která dává městu ráz nedobytnosti. Po kratší štrápanici nacházíme kemp Gite d'Étape-Camping U Tavignanu, kde si můžeme ve stínu stromů rozprostřít stan. Kemp leží na začátku údolí Gorges de Tavignano, které bude naším cílem pro další den. Pro tuto chvíli se jdeme ještě projít do pevnosti, kdy se

kolem mě proplazí metrový zelený had. Chvilí na něj vejrám a v hlavě si znovu čtu řádky v průvodci, že se na Korsice nenachází žádní hadi. Pevnost stojí za návštěvu.

3. den

Už v brzkých ranních hodinách se plně naložení vydáváme do údolí Tavignano ve směru na jihozápad. Ostrov je v podstatě propleten stezkami, ale nemám pocit, že by značení bylo tak důsledné, jako u nás. Jdeme asi půl hodiny a začínám mít divný pocit, že jdeme špatně. Vysoko nad námi zahlédnu skupinku lidí a křovinami se vydáváme v jejich směru. Konečně nacházíme správnou pěšinu. Jsme hodinu na cestě a Venca má toho evidentně dost. Dáme „cukr“ a pokračujeme hodnou chvíli. Člověka téměř pořád obklopují skalnaté srázy. Konečně si smáčíme nohy v řece Tavignano. Najíme se a pokračujeme v těžkém stoupání v lese. Jdu svým tempem asi 30 metrů před Vencou, když se ve velice strmém svahu otáčím na partáka a vidím, jak se pomalu hroutí. Přispěchám k němu a zvedám mu rychle nohy do výše, což mu po chvíli pomáhá. Je mi jasné, že můžu zapomenout na plánované trasy a operativně hledám nejbližší chatu - Refuge de la Sega na mapě. Kamarád se srovnává, ale pro změnu nás překvapuje desetiminutová přeháňka, která nás dokonale smáčí. Nakonec poměrně unaveni docházíme k dřevěné chatě v lese, u které osvěžuje vzduch chladivý dech řeky a voní krásný travnatý plácek částečně obsazený stany a pasoucími se koni. Ekologicky bez mýdla přepírám triko a skáču nahatý do ledové vody. Máme za sebou dobrý den.

4. den

Cítíme se odpočinutí a prodíráme se dále v lese. Dostáváme se na paseku, kde je velké množství ještěrek a následuje opět stoupání. Míjíme spadlý obrovský strom a zastavujeme se u říčky, která stéká po oblých plochých kamenech. Nabírám vodu a kamarádi z francouzské skupiny mi nabízejí jakýsi „čistič“. To odmítám, vodu v horách piju všude a nikdy nemám problém. Kolem poledne docházíme k Refuge de Manganu (1601m). Zde končí cesta Tavignano a napojuje se na věhlasnou turistickou stezku GR 20 (sentiers de grande randonnée). V chatě, v jejíž blízkosti se nachází stádo ovcí, neodolám ovčímu sýru za 8 éček, který přibaluju na horší časy. Zde se nachází už více lidí, kteří míří ze severu na jih, my se ale vydáváme proti proudu. Nastoupáme k přírodnímu jezeru Lac de Nino (1760m) a opět si jen na chvíli zouváme boty, protože tak krásnému prostředí se nedá odolat. Na severu se rýsují vrcholky hor. Několik metrů od nás chrochtají divoká prasata a z jezera se napájí několik koní. Venca se dnes

drží perfektně, a tak úplně přesně nesledujeme GR20 a přecházíme vrchol Mte Tozzo (2007m). Jsme na cestě v hornatém terénu již 11 hodin, když docházíme k pomníku, kde se pase kráva. Zde ztrácíme orientaci, resp. značku, a i když v dálí vidím náš cíl Hotel Castel di Verghi, vydáváme se po stezce s kopce. Už víme, že jsme v pr... a narážíme na vyvalcovanou cestu v lese. Jdeme po ní hodnou chvíli a doufáme, že narazíme na něco. To něco je krásný černý býk o hmotnosti asi jedna tuna, absolutní král hor, který se nemíní odsunout z cesty. Asi ze vzdálenosti 30-ti metrů si nás měří pohledem a kdykoliv zaregistruje jakýkoliv pohyb z naší strany, tak výhružně zahrabe kopytem a skloní rypák k zemi. Zoufale na něj asi 10 minut čumíme, a pak mě napadá spásná myšlenka. Odhodlaně беру kámen a házím ho pod něj do lesa. Býček nahodí telecí výraz a v domnění, že mu hrozí nebezpečí ze dvou stran, se vydává do svahu. Naštěstí můžeme uhánět dál. Už bloudíme po korsických lesích dvě hodiny, když Venca na mě křičí, že vidí v lese dole silnici. Dávám mu zapravdu a spěchám k silnici, kde zastavuju mladý francouzský pár v miniautíčku. Rozumí jedinému slovu „help“ a odváží nás přesně k hotelu, kde chceme strávit noc. Dávám jim do ruky několik penězů, ale to odmítají. Absolutně vyřízení rozbalíme stan a něco navaříme. Zítra si slibujeme odpočinek. Vzhledem k tomu, že můj sýr je aromatický, tak ho ukládám do pytlíku a položím ho ven.

5. den

Ráno vyplašeně koukám na prázdné místo po sýru. Jen těžko chápu, že ty krysy kočky mi ho sežraly a teď se radostně hrabou v blízkých popelnicích. Když se konečně rozhledneme po okolí, tak se oba shodneme, že tady zůstat nechceme. Ležet celý den na parkovišti u hotelu mě neláká. S přemáháním zabalíme věci a vyrážíme na další štreku. Zuby nehty se držíme značek, je však pravdou, že značení je zde velice dobré. Procházíme v horách kolem jezer, kde se válí turisté. Já se však netoužím zastavovat a najednou je před námi dlouhé stoupání (orientačně jasné), které končí u chaty Ciottulu di Mori (2000). Těch 500 metrů převýšení jdu bez zastavení, jak zhypnotizovaný. Nádherný požitek z pohybu a pocitu síly v těle. Vidím Vencu hluboko pod sebou, tak obhlédnu přeplněnou chatu a vařím polévku. Za chatou je u jezírka rozmístěno několik stanů. Chvilí si dáchneme a rozhodujeme se pokračovat, i když nás to stojí další sebezapření. A teď nás čeká divoký sestup s dvacetikilovými batohy. Nevšední podívaná. Chvilími mám pocit, že sestupuju dvojkovým až trojkovým terénem. Naštěstí jsme si každý hnuli jen s jedním kolenem. Doháníme nějakou rodinku a té se držíme do doby, než vstoupíme do romantické chaty Bergeries de Ballone (1440m) na úpatí šedých štítů, pod kterými teče říčka Calasima. Znaven vstoupím do prostor chaty - restaurace a otočí se na mě několik korsických „fezníků“. Kluci mě donutí

přeříkat těch pár frází francouzštiny, co znám, jinak nám asi plac pro stan neukážou. Na terase si dáváme domácí omeletu se sýrem Broccia a vychutnáváme si západ slunce. V noci je kosa a pořád slyším cinkající zvon na pasoucím se oslovi.

6. den

Už ráno je cítit, že bude slunce pálit. Uvažujeme nad odpočinkem pro dnešní den. Snídáme, díváme se ze stanu na říčku, která stéká po oblých balvanech někam do údolí a najednou si všimnu žraloka, který se neplácá ve vodě, nýbrž na značkové botě Vendy. Chce to nepodcenit těžký terén, který se zde nachází. Trochu zklamaně se rozhodneme pro odpočinek a následný sestup do civilizace. Celý den polehávám na rozpálených kamenech, plácám se v „jezírkách“ a sleduju kamaráda osla, jak se pase na okolních srázech.

7. den

Sestupujeme po silničce, procházíme nejvýše položenou vesnici ostrova Calasima (1095m), kde se nachází krásný malý kostel. Následuje Albertacce, kde navštívujeme místní restauraci. Je nám naservírováno v každé míse zvlášť hovězí maso, ploché nudle a velká porce parmezánu, nakonec jako pozornost podniků kapučíno. Cílem pro dnešní den je město Calacuccia (847m), které se tyčí nad krásným jezerem a skládá se pouze z jedné ulice. V turistické kanceláři slečna hovoří jen francouzsky, tak česky ohodnotím její atraktivitu a jdu se projít. Na druhý den uvažuji nad osmihodinovým výstupem na Mte Cinto (2706m), ale nakonec to zavrhuju, nějak se mi samotnému nechce jít.

8. den

Přesouváme se přečpaným „autobusem“ pro 8 lidí po úzké silničce, kdy míváme protijedoucí auta jen o pár centimetrů. A zase jsme v Corte, kde se opět ubytováváme v nám známém kempu. Různě se flákáme po okolí.

9. - 14. den

Ráno si jdu ke správce kempu pro pas a potkávám Francouzku, která mi říká, že správci vydali její doklad někomu jinému a teď má problém se dostat domů, protože se dopravuje letadlem. Prekérka. Naštěstí náš pas zaměněn není. Opět přesun, pro změnu vlakem na západní pobřeží do Calvi, který se vyznačuje rodinnou atmosférou. V hlavní kabině řidiče sedí cestující a strojvedoucí vyzívá jednu kočku, ať si sedne k němu a hýbá kniplotem. Vystupujeme ve velice turistické měste, které se opět skládá z Dolní a Horní části, neboli Citadely, která oplývá námořnickou atmosférou ze středověku. Od Calvi se vine 4 km dlouhá pláž, kde se válí velké množství turistů a dlouhé hnědé listy Posidonia Oceanica, vodní rostliny, která je důležitá pro ekosystém Středozemního moře. Calvi je velice podobné městům z francouzské riviéry. Následují dny v tom samém duchu. Jdeme se vyvalit na pláž, očumujeme holky, večer se jdeme projít do nočního živého města, kde nikdy neodolám velké palačince s nugetou. Jediné zpestření jsou francouzští kamarádi z kempu, se kterými strávíme den a večer se vykalíme. Pak jedou domů a stejný osud čeká i nás.

15. den

Stojíme na malém vlakovém nádraží v blízkosti přístavu, kde se lodičky tiše pohupují. Slunce mě hladí po vlasech a já se naposledy nadechnu voňavého vzduchu. Následuje cesta lokálkou do Bastie a nalodění na trajekt Mobi ve směru Livorno. Těšíme se na odpočinek půlnočním vlakem z Livorna do Říma, ale jsme vůbec rádi, že si sedáme na batohy do uličky. Dávám se do řeči s celým „mezinárodním“ kupíčkem, kde je Ruska, dva Američané, Italové a já. Docela zábava. Dojíždíme do Říma, kde nádraží zamykají do 04.00 do rána, tak si rozprostřeme spacáky do špinavého parku před nádraží. Komáři se ale rozhodli nás sežrat, tak ze spánku nic není. Nakonec se šťastně došouráme na letiště. Následuje vtipný let, který jsem už popsal v dřívější Mantaně pod názvem „Návraty domů z hor II“.

Na viděnou krásná Corso.

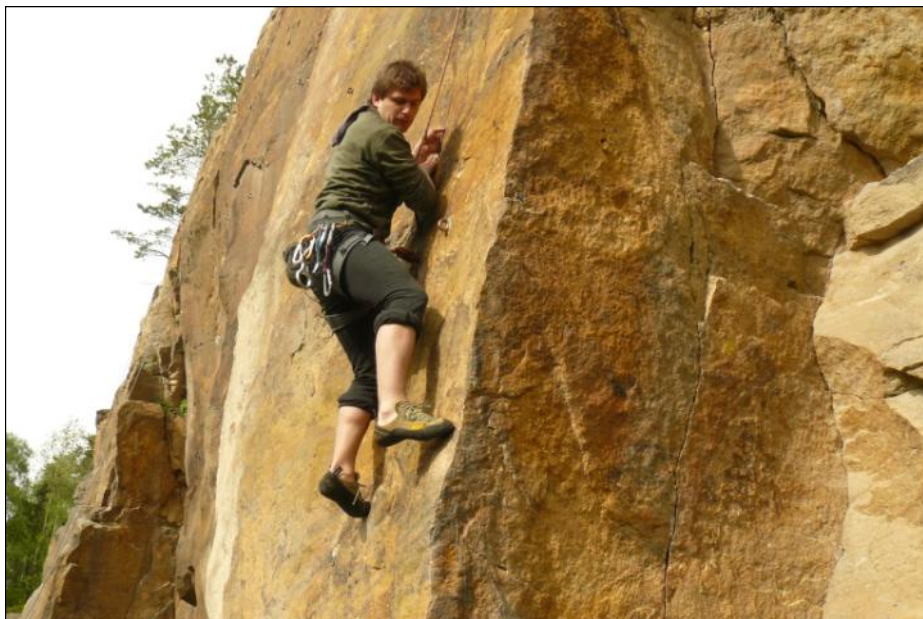
Účastníci:

Venca Kořán - bez klubové příslušnosti

Blahouš „Smrtihlav“ Kluc - Horoklub Chomutov

Přílepská skála - netradiční „pískaření“

Vždycky mě zajímalo, jaký to musí být v té Americe polezení na tom jejich písku pěkně po „americku“, s mágem, friendama a borhákama. Myslím, že pro pískovcovýho klasika to musí být stejně divný, jako pro ortodoxního číňana baštit rýží příborem. Jelikož Amerika je pro mě trochu z ruky, tak jsem začal vážně uvažovat o Pfalzu, kde se na pomezí Německa a Francie nachází rovněž červenohnědé pískovce ala Amérika. Jenže to jsem tehdá netušil, že malý vzorek „american way sandstone climbing“ mám v podstatě za barákem.

Dlouhou cestu za nevšední zkušeností mi ušetřila Hafina, která jednou hodila do placu tip na Přílepskou skálu u Rakovníka.

A tak jsem jednou letos na jaře při snaze zpestřit si bouldrování na Petráči dorazil se svým harémem a rodinným psychoterapeutem Blážou do malého opuštěného lomu nad vesnicí Přílepy. Zírali jsme nevěřičně na červenohnědé pískovcové stěny protkané spoustou prstových trhlin odjištěných borhákou. Z pohledu spáraře na-prosto úžasné linky, oku lahodné a volající po přelezení. Na první pohled se nám zdálo, že borháků je zde stejně jako v každém jiném „lunaparku“, ale záhy jsme zjistili, že to až zas taková pravda není. Některý lajny mají první borhák docela vysoko a jeho dosažení není zadarmo. Ale na druhou stranu s moderními jistítky je to přeci jen o stupeň lepší, než s obyčejnými uzly. Lezení samo o sobě po tomto supertvrדם pískovci by nebylo nijak zvláštní, ale při zakládání mikrofrendů do trhlin jsem měl opravdu smíšené pocity. Holt všechno je jednou poprvé. Začali jsme lézt pokorně od lehčích cest a postupně jsme přidávali grády, přičemž jsme se prakticky nehнули ze sektoru Big Wall, který je asi nejhezčí a lezecky nejhodnotnější. K našemu překvapení jsme zde nebyli sami. Kromě několika turistů sem zavítali i další lezci, údajně z Plzně.

Svět je malej. Zdaleka jsme nestihli vylézt všechno co jsme chtěli, neboť čas našeho nedělního odpoledne se rychle vytratil. Poslední sluneční paprsky chytáme do kožichu v cestě Loewiho hrana, což je jeden z místních hitů. Než jsme to stačili dolézt, slunce zapadlo za koruny prvních borovic, a my víme, že nadešel čas návratu. Nevadí! Je třeba si něco nechat na jindy, abychom se sem příště zase těšili. A že bude na co, není rozhodně pochyb!

LdS

PS: Bližší info o oblasti – viz průvodce na webových stránkách HO-Rakovník.

PSS: Horoklubáci - taky jste si mysleli, že nejbližší pískovce jsou v Tisé?

Z KRUŠNOHORSKÝCH VRCHOLOVÝCH KNÍŽEK

Orasínské kapradiny tu a tam ožijí nevídaným provozem. Docela byste se divili, kdo všechno se zatoulá do zdejších končin. Níže uvedené, autenticky přepsané zápisy z vrcholové knížky skalního masívu Zelenáč nám o tom něco napoví. Jak je ze zápisů patrné, vrcholová knížka svým využitím daleko přesahuje rámec pouhé kroniky o vykonaných výstupech, jak se někteří ortodoxní instruktoři mylně domnívají. Inu, sdělená bolest, poloviční bolest, sdělená radost, dvojnásobná radost...

27.9.2008

Aha, tak až sem se člověk dostane když přemýšlí jak láska bolí na pitomou škálu. Láska vážně bolí, ale žádná srdce jí neodolá. A já nevím, jestli to moje je připravené snést tolik bolesti. Stratil jsem všechno. I když všechno ne, tak hold budu bojovat dál.

Mějte se, vy horolezci!

Bijec se zlomeným srdcem

26.4.2009

Jsem tu opět, ale tentokrát plný optimismu. Láska je nádherná, neskutečná. Pořád mě občas zabolí, ale jinak bych moh říci, že konečně žiju. Díky za vše. Apocalypjus.

26.4.2009

Jóó, láska to je věc, jenomže já na ní nějak nejsem, jsem bijec z Armády ČR, tak se mějte, Novysimátorus!

Okénko do prehistorie oddílu

(z archivu našeho Bohumila Lidumila)

Rok 1982 - Vysoké Tatry (Zbojanda) - hřebenovka na Ostrý štít

Rok 1982 - Vysoké Tatry (Zbojanda) - na vrcholu Širokej veže ->

MANTANA horolezecký občasník vydává **HOROKLUB** Chomutov Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz e-mail mantany : mantana@horoklub.cz webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> sazba : Microsoft Publisher